



<https://jhr.ui.ac.ir/?lang=en>

Journal of Historical Researches

E-ISSN: 2476-3306

Document Type: Research Paper

Vol. 16, Issue 1, No.61, Spring 2024

Received: 26/06/2024

Accepted: 05/10/2024

The Concept of Rebellion/Rebel in the Behistun Inscription: Formal Terminology and Phrases

Adel Allahyari 

Ph.D. student, Department of History, Faculty of Literature and Humanities, University of Tehran, Tehran, Iran
Allahyari.adel@ut.ac.ir

Hossein Badamchi 

Associate professor, Department of History, Faculty of Literature and Humanities, University of Tehran, Tehran, Iran
hbadamchi@ut.ac.ir

Abstract

The main issue of the present research is the nature of the concept of rebellion (rebel) in the Behistun Inscription. To answer this question, the study utilizes a conceptual historical method based on analyzing the Old Persian text of the Behistun Inscription, focusing on the words or phrases used to denote the concept of rebellion.

The research findings indicate that the Behistun Inscription employs words and phrases to represent the concept of rebellion, where understanding some terms requires knowledge of their prior usage in the tradition of Mesopotamian kings, especially in Neo-Assyria. However, the omission of certain terms and the simultaneous use of new phrases in the fifth column of the inscription suggest a transformation in Achaemenid political thought regarding how the concept of rebellion is represented. Nevertheless, all words and phrases representing the concept of rebellion in the Behistun Inscription share a common characteristic regarding the essence of this concept in Achaemenid political thought, which is the issue of breaking loyalty to the Achaemenid king; "oath-breaking".

Keywords: Arīka, Lie, Behistun Inscription, Concept of Rebel/Rebellion, Oath-breaking.

*Corresponding author

2476-3306 © University of Isfahan

This is an open access article under the CC BY-NC-ND/4.0/ License (<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>).



10.22108/jhr.2024.141872.2667



Introduction

The Behistun Inscription is the most significant surviving document from the ancient Near East and one of the earliest records in Iranian languages. It stands as the sole Old Persian inscription that explicitly details political events. According to the text, on the 10th day of the month Bāgayādaš (September 29) in 522 BCE, Darius I, son of Hystaspes of the Achaemenid dynasty, with the aid of Ahuramazdā and accompanied by 6 prominent Persian nobles, killed Gaumata the Magus. Gaumata had usurped the throne, falsely claiming to be Bardiya, son of Cyrus, in a castle located in Media. This act ignited widespread revolts against Darius's rule in regions, including Elam, Babylon, Persia, Media, Assyria, Egypt, Parthia, Merv, Susa, and Scythia. In response, Darius, supported by Ahuramazdā and his Persian and Median forces, quashed all rebellions within a year, achieving victory in 19 battles. During this campaign, he captured and punished 9 rebel leaders. Following these events, Darius commissioned the creation of the Behistun Inscription and its relief to assert his legitimacy, detailing the reasons and methods of his ascension to the Achaemenid throne. This document employed specific and significant vocabulary to articulate the concept of rebellion. However, this raised an important question: do the terms and phrases used by the Achaemenid king to depict rebellion convey the same meanings that we understand today?

Materials & Methods

This research sought to elucidate the meaning of the concept of "rebellion" (or "rebel") in the Behistun Inscription by employing the method of "conceptual history". At its core, conceptual history examines the evolution and significance of words. However, these words, which we categorize as concepts, possess distinct characteristics. Concepts are semantically richer, more ambiguous, and inherently more contentious than words that simply denote specific objects in the material world (Jordheim, 2021, p. 1). In essence, while the meaning of a word can be precisely defined, concepts are subject to interpretation (Koselleck, 1972, p. XXIII). The conceptual history method strives to bridge the gap between the history of ancient ideas and modern intellectual discourse through linguistic analysis (Clark, 2018, p. 161). As Koselleck articulates, conceptual history "begins the image of history through its fundamental concepts and understands these concepts historically", stressing that its primary focus is on "the convergence of concepts and history" (Koselleck, 2011, p. 21). In this method, it is essential to consider the social context, in which a concept is employed to fully understand its implications (Koselleck, 2002, p. 20). Regardless of how we define conceptual history, a focus on language—particularly vocabulary and its semantic content—is crucial. Koselleck, however, underscores that in conceptual history, "concepts are examined based on their socio-political functions rather than their linguistic ones" (Koselleck, 2011, p. 18). Building on these insights, this research focused on the words and phrases used to denote the concept of "rebellion" (or "rebel") in the Old Persian text of the Behistun Inscription, employing the method of conceptual history. It also examined how these terms functioned within the text and compared them to their equivalents, particularly in the Akkadian version. This approach aimed to illustrate the historical context and semantic ranges of these concepts, along with similar examples from the records of Mesopotamian kings.

Research Findings

The examination of the concept of rebellion in the Behistun Inscription revealed significant insights into Achaemenid political thought and terminology. By analyzing the Old Persian text, we identified key terms and phrases that illustrated how rebellion was understood and articulated in this historical context.

The analysis highlighted specific vocabulary employed in the first 4 columns of the Behistun Inscription, including "arika", "drauga", "udapatatā", and "hamiçiya". Each term carried distinct connotations that reflected the socio-political landscape of the Achaemenid Empire.

≠ **"Arīka"**: This term functioned as a general descriptor for individuals, who had forsaken their loyalty to the Achaemenid king. Its comparison with the Akkadian equivalent **lib-bi [bi-i]-šú** showed that "arīka" denoted a serious breach of allegiance, reinforcing the political significance of loyalty in Achaemenid ideology.

≠ **"Drauga"**: Analyzing this term in the context of ancient Near Eastern traditions, particularly concerning the motif of "lie", revealed its dual role as both a political and cultural concept. The omission of "drauga" in the 5th column might indicate a shift in the Achaemenid narrative surrounding rebellion, suggesting that political discourse evolved over time as influenced by Mesopotamian royal traditions.

≠ **"Udapatatā"**: Translated as "to rebel," this term's usage in the Behistun Inscription described the formation and leadership of rebellions. However, its application was nuanced as it conveyed more than mere insurrection; it implied a complex interplay of authority and rebellion.

≠ **"Hamiçiya"**: Typically rendered as "rebel" or "enemy", this term encompassed individuals, who had previously pledged loyalty to the Achaemenid king but later betrayed that allegiance. Its relationship with the Akkadian term **"nakāru"** suggested that "hamiçiya" specifically referred to "oath-breakers", emphasizing the importance of loyalty in Achaemenid political ideology.

The 5th column of the Behistun Inscription continued to address the theme of rebellion but marked a notable departure from the first 4 columns. The phrase **"nai Auramazdašām ayadiya"**, which translated to "those who do not praise Ahuramazdā", suggested a deeper theological dimension to rebellion. This shift implied that rebellion was not only a political act, but also a spiritual one, involving a violation of loyalty to both the king and the divine.

Across the various terms and phrases analyzed, a central theme emerged: the concept of **"oath-breaking"** was pivotal to understanding rebellion within the Achaemenid framework. The consistent focus on loyalty and the consequences of betrayal reinforced the ideological underpinnings of Achaemenid governance. This perspective positioned rebellion not merely as a challenge to authority, but as a profound moral and social failing.

Discussion of Results & Conclusion

The findings of this research revealed that the vocabulary used to represent the concept of rebellion in the political thought of the Achaemenid Empire, particularly in the first 4 columns of the Behistun Inscription, included terms, such as "arīka", "drauga", "udapatatā", and "hamiçiya".

An analysis of the term "arīka", in comparison with its Akkadian equivalent (**lib-bi [bi-i]-šú**), indicated that "arīka" functioned as a general concept with political significance, referring to individuals, who had abandoned their loyalty to the Achaemenid king and turned against him.

The term "drauga", when examined in the context of the historical motif of "lie" as it pertained to the concept of rebellion in ancient Near Eastern traditions, revealed that its application in the Behistun Inscription—and its omission in the 5th column—suggested that this concept not only served a political function, but was also likely influenced by the traditions of Mesopotamian kings, particularly those of Neo-Assyria.

Furthermore, the translation of "udapatatā" as "to rebel" appeared to be inadequate. In the context of the Behistun Inscription, "udapatatā" was used to describe the formation of rebellion and introduce its leader and his claims.

On the other hand, the term "hamiçiya", which was typically translated as "rebel" and sometimes as

"enemy", did not accurately convey its meaning when considered alongside its Akkadian equivalent in the Behistun Inscription (*nakāru*). This was because "*nakāru*" could signify both "enemy" and "rebel" depending on the textual context. In fact, Old Persian inscriptions employ other terms, such as "*paratara*" and "*hājna*", specifically to denote the concept of "enemy". Thus, in the context of the Behistun Inscription, "*hamiçiya*" referred to individuals, who had previously pledged loyalty to the Achaemenid king but subsequently broke their oath and allied with others against him. They were better described as "rebels" or, more accurately, "oath-breakers".

The results of this research indicated that the 5th column of the Behistun Inscription, like the first 4 columns, addressed the issue of "rebellion". However, the omission of the motif of "lie" in this section replaced by the phrase "*nai Auramazdašām ayadiya*" suggested a shift in Achaemenid political thought regarding the representation of rebellion. The phrase "those who do not praise Ahuramazdā" likely alluded to a prior oath of loyalty made in the name of Ahuramazdā and towards the Achaemenid king. Thus, "those who did not praise Ahuramazdā" could be understood as individuals, who had violated their oath of loyalty to the Achaemenid king.

In conclusion, all the words and phrases representing the concept of rebellion in the Behistun Inscription shared a common theme within Achaemenid political thought: the issue of breaking one's oath of loyalty to the Achaemenid king encapsulated in the concept of "oath-breaking".

پژوهش‌های تاریخی

سال شانزدهم، شماره اول (پیاپی ۶۱)، بهار ۱۴۰۳، ص ۸۵-۱۰۴

تاریخ وصول: ۱۴۰۳/۴/۶، تاریخ پذیرش: ۱۴۰۳/۷/۱۴

مقاله پژوهشی

مفهوم شورش [ی] در کتیبه بیستون؛ واژگان و عبارات رسمی

عادل اله یاری ^{ID}، دانشجوی دکتری گروه تاریخ، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه تهران، تهران، ایران

Allahyari.adel@ut.ac.ir

حسین بادامچی ^{ID}، دانشیار گروه تاریخ، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه تهران، تهران، ایران

hbadamchi@ut.ac.ir

چکیده

کتیبه بیستون داستان پادشاهی داریوش بزرگ و نبردهای پیروزمندانه او بر شورشیان را از زبان خود وی گزارش می‌کند. بیستون، با توجه به موضوع خود به گونه‌ای کلیدی و پرکاربرد مفهوم شورش [ی] را به کار می‌گیرد؛ اما این مفهوم در درازای تاریخ اجتماعی - سیاسی ایران دچار دگرگونی شده و همواره به یک معنی فهم نمی‌شده است. از این رو، مسئله اصلی پژوهش پیش‌رو چستی مفهوم شورش [ی] در اندیشه سیاسی شاهنشاهی هخامنشی در متن کتیبه بیستون است. این پژوهش برای پاسخ به این پرسش، با بهره‌گیری از روش تاریخ مفهومی بر پایه تحلیل متن پارسی باستان کتیبه بیستون، بر واژگان و عباراتی که برای اشاره به مفهوم شورش [ی] به کار رفته‌اند تمرکز می‌کند. همچنین، چگونگی کارکرد آنان را در کتیبه در نظر گرفته و آنها را با معادل‌های خود، به ویژه در نسخه اکدی و برای نشان دادن بستر تاریخی و دامنه‌های معناشناختی، با برخی نمونه‌های مشابه در اسناد شاهان میان‌رودان می‌سنجد. یافته‌های پژوهش نشان می‌دهد، بیستون برای مفهوم شورش [ی] از واژگان و عباراتی استفاده می‌کند که درک معنا و مفهوم پاره‌ای از آنها بدون توجه به پیشینه استفاده از آنان در سنت شاهان میان‌رودان به ویژه آشور نو، آسان نیست؛ اما، حذف برخی از این موارد و هم‌زمان استفاده از عباراتی نو در ستون پنجم، گونه‌ای تحول را در اندیشه سیاسی هخامنشیان نسبت به چگونگی بازنمایی مفهوم شورش [ی] نشان می‌دهد. با این وجود، همه واژگان و عبارات بازنمایی‌کننده مفهوم شورش [ی] در بیستون، یک ویژگی مشترک از چستی این مفهوم در اندیشه سیاسی هخامنشیان را بازنمایی می‌کنند و آن، مسئله شکسته شدن پیمان وفاداری نسبت به شاه هخامنشی است؛ «پیمان‌شکن [ی]».

واژه‌های کلیدی: اریکه، دروغ، کتیبه بیستون، مفهوم شورش [ی]، پیمان‌شکن [ی].



مقدمه

حوزه مطالعات علوم انسانی، به‌ویژه پژوهش‌های علوم اجتماعی و یا علوم سیاسی تعریف خاص خود را دارد؛ اما، پیداست که مفهوم شورش[ی] در درازای تاریخ دچار دگرگونی شده و همواره یکسان فهم نمی‌شده است. فرهنگستان زبان و ادب فارسی، واژه «شورش» را در حوزه علوم سیاسی و روابط بین‌الملل به معنی نافرمانی شهروندان یا اتباع یک کشور در برابر حکومت با توسل به شیوه‌های خشونت‌آمیز می‌داند (فرهنگستان زبان و ادب فارسی، ۱۳۸۷، ج. ۲۲۱/۵)؛ اما از دیدگاه جامعه‌شناسی، «شورش» بیشتر نشان‌دهنده مبارزه با اقتدار سیاسی حاکم است، ولی برخلاف انقلاب به‌دنبال دگرگونی بنیادین در ساختار سیاسی جامعه نیست و هدف از آن تنها جابه‌جایی کسانی است که در رأس امور جای دارند (گیدنز، ۱۳۸۷، ص. ۱۰۱۳).

همچنین، فرهنگ لغت انگلیسی آکسفورد نیز «شورش» را این‌گونه تعریف می‌کند: «قیام مسلحانه و سازمان‌یافته علیه حاکم یا دولت مستقر؛ قیام، طغیان»^۲ (OED s.v. rebellion, n.1 [1a]). این حاکم یا حکومت مستقر، حکومتی است که اندازه‌ای از کنترل را بر شورشیان اعمال می‌کند، واقعیتی که با ریشه‌شناسی این اصطلاح، از واژه لاتین *rebellāre*، «شروع دوباره جنگ» و تعریف فرهنگ لغت از «شورش»، این‌گونه بیان شده است: «انکار وفاداری به دولت مستقر به‌ویژه از راه شورش جمعی و مسلحانه»^۳ (OED s.v. rebellion, n.1 [1a]). با این‌همه، در برهان قاطع آمده است که واژه «شورش» در زبان فارسی «به معنی شورشیدن است، یعنی شور و غوغا کردن - و درهم‌آمیختن - و برهم‌زدن - و برهم‌خوردن» (برهان قاطع، ۱۳۶۲، ج. ۱۳۶۲/۱).

کتیبه بیستون، مهم‌ترین سند بازمانده در تمام خاور نزدیک باستان و یکی از کهن‌ترین اسناد یافت‌شده از زبان‌های ایرانی و تنها کتیبه پارسی باستان است که آشکارا رویدادهای سیاسی را گزارش می‌کند. بنابر متن کتیبه، دهم ماه باگه‌یادیش^۱ (= ۲۹ سپتامبر) سال ۵۲۲ پ.م، داریوش یکم، پسر ویشتاسپ هخامنشی، به یاری اهوره‌مزدا و همراهی شش تن از بزرگان پارسی، گوماته مغ، مردی که به‌دروغ خود را بردیا پسر کورش معرفی کرده و به تخت شهرباری نشسته بود را در دژی در سرزمین ماد کشتند. این حرکت باعث پیدایش شورش‌هایی گسترده در عیلام، بابل، پارس، ماد، آشور، مصر، پارت، مرو، تته‌گوش و سکا در برابر شهرباری داریوش شد. در مقابل، داریوش به پشتیبانی اهوره‌مزدا و نیروی سپاهیان پارسی و مادی خود، همه شورش‌ها را در یک سال و در نوزده نبرد، پیروزمندانه درهم شکست. وی در این میان، نه رهبر شورش را دستگیر کرد و به مجازات رساند. سپس، داریوش برای تثبیت مشروعیت خویش، فرمان به ساخت کتیبه بیستون و نگارکردن آن داد. وی در آنجا چرایی و چگونگی برآمدن خود به تخت شاهنشاهی هخامنشیان را گزارش کرد. این سند باتوجه‌به زمینه سخن، به‌گونه‌ای کلیدی و پرکاربرد از واژگان و عباراتی ویژه برای بازنمایی مفهوم شورش[ی] استفاده می‌کند؛ اما، پرسش این است که آیا واژگان یا عباراتی که شاه هخامنشی برای بازنمایی مفهوم شورش[ی] به کار می‌گیرد، همان معنی را می‌رساند که امروزه ما از مفهوم شورش[ی] درک می‌کنیم؟

در واقع، شورش[ی] واژه‌ای پرکاربرد در تاریخ اجتماعی - سیاسی بشر است. این واژه امروزه در

² rebellion

³ "An organized armed resistance to an established ruler or government; an uprising, a revolt".

⁴ "An act of renouncing allegiance to established authority, esp. through collective armed rebellion".

¹ Bāgayādaš

در نظر گرفت (Koselleck, 2002, p. 20). هرچند به هر گونه‌ای که تاریخ مفهومی را تعریف کنیم، توجه به زبان، به‌ویژه واژگان و محتوای معنایی آنها محوریت دارد. با این وجود، کوزلک تأکید دارد که در تاریخ مفهومی «مفاهیم بنابر کارکرد اجتماعی-سیاسی و نه زبانی آنها مورد واکاوی قرار می‌گیرند» (Koselleck, 2011, p. 18).

پیشینه پژوهش

پژوهش در زمینه مفاهیم سیاسی به‌کاررفته در کتیبه‌های پارسی باستان شاهان هخامنشی را می‌توان با مقاله‌ای از کلاریس هرن‌اشمیت آغاز کرد. وی در پژوهشی به سال ۱۹۷۶م. با تمرکز بر کتیبه‌های پارسی باستان داریوش بزرگ، به بررسی پاره‌ای از «مفاهیم سیاسی» به‌کاررفته در آنها پرداخته و چگونگی تحول شماری از این مفاهیم را در دوران فرمانروایی وی (۵۲۲-۴۸۶ پ.م) بررسی می‌کند (Herrenschmidt, 1976, pp. 33-66). هرچند، هرن‌اشمیت در پژوهش خود به مفهوم شورش [ی] نپرداخت؛ اما پژوهش او راهگشای دیگر پژوهش‌ها در این زمینه بود.

پس از او، وردنبورخ در مقاله‌ای با عنوان «مفاهیم سیاسی در کتیبه‌های شاهانه پارسی باستان» به بررسی ستون پنجم متن پارسی باستان کتیبه بیستون پرداخته و اشاره می‌کند که در این بخش از کتیبه، شورشیان «غیر اهوره‌مزدپرست» معرفی شده‌اند، درحالی‌که در بخش‌های پیشین (ستون‌های یکم تا چهارم) آنان را «پیروان دروغ» خوانده‌اند. وی این دگرگونی در ستون پنجم را نشانه‌ای از توسعه مفاهیم سیاسی در سال‌های نخستین فرمانروایی داریوش بزرگ می‌داند و نتیجه می‌گیرد که عبارت «غیر اهوره‌مزدپرست» در اصل اشاره به مسئله وفاداری نسبت به شاه هخامنشی دارد (Weerdenburg, 1993, pp. 157-158).

باتوجه به این گستره معنایی واژه «شورش»، بهتر است این پرسش را مطرح کنیم که مفهوم شورش [ی] در بیستون که خود بازتاب‌دهنده اندیشه سیاسی هخامنشیان در آغاز پادشاهی داریوش بزرگ است، دقیقاً به چه معنایی است؟ از این رو، پژوهش حاضر کوشش دارد با گذر از مفهوم امروزی شورش [ی]، با بررسی واژگان و عبارات رسمی متن پارسی باستان کتیبه بیستون، به چستی مفهوم شورش [ی] در اندیشه سیاسی بازتاب‌یافته در متن کتیبه بیستون نزدیک شود. برای این منظور، پژوهش پیش‌رو از روش «تاریخ مفهومی»^۱ بهره می‌گیرد؛ تاریخ مفهومی در ابتدایی‌ترین سطح خود تاریخ واژه‌هاست؛ اما این واژه‌ها که آنان را مفاهیم می‌نامیم، ویژگی‌هایی خاص دارند. مفاهیم از لحاظ معنایی پربارتر، مبهم‌تر و در نتیجه بحث‌برانگیزتر از واژگانی هستند که تنها برای نام‌گذاری چیزهایی خاص در دنیای مادی به کار می‌روند (Jordheim, 2021, p. 1). به عبارت دیگر، می‌توان معنای یک واژه را با تعریف آن به‌گونه‌ای دقیق روشن کرد؛ اما مفاهیم را تنها می‌توان تفسیر کرد (Koselleck, 1972, p. XXIII). در روش تاریخ مفهومی، کوشش می‌شود با استفاده از دانش زبان‌شناسی پلی میان تاریخ ایده‌های کهن و تاریخ فکری نوین برقرار شود (کلارک، ۱۳۹۷، ص. ۱۶۱). آن‌گونه که کوزلک می‌گوید، تاریخ مفهومی «تصویر تاریخ را از طریق مفاهیم اساسی آن آغاز می‌کند و این مفاهیم را به‌گونه تاریخی درک می‌کند»، وی تأکید دارد که موضوع اصلی تاریخ مفهومی «هم‌گرایی مفاهیم و تاریخ است» (Koselleck, 2011, p. 21). مهم است در این روش برای درک چستی یک مفهوم، زمینه اجتماعی که آن مفهوم را به کار می‌گیرد

¹ Conceptual history

مقاله‌ای دیگر با عنوان «بازنمایی دروغ در ایران هخامنشی»، با دست‌نهادن بر عبارت «... drauga vasaj abava» = «دروغ... بسیار شد» در کتیبه بیستون، برداشت می‌کند که این عبارت «دروغ» را به‌گونه‌ای توصیف می‌کند که «یعنی دروغ از نیستی به وجود می‌آید، رشد می‌کند، تغییر شکل می‌دهد، تکثر می‌یابد و مانند شری واگردار و نابودکننده گسترش می‌یابد» (Lincoln, 2012, p. 216). افزون‌بر این، لینکن در دیگر مقاله‌اش با عنوان: «شورش و برخورد با شورشیان» (Lincoln, 2012, p. 393-405)، با استفاده از متن پارسی باستان کتیبه بیستون و تمرکز بر کتیبه‌های کوچک معرفی پیکره‌ها در آنجا (DBb- DBj)، کوشیده است تا آنچه را که هخامنشیان «شورش» می‌شمردند، شناسایی کند. وی پنج عبارت ویژه را که در کتیبه بیستون برای شناسایی شورش به کار رفته‌اند، مشخص می‌کند: «او برخاست»، «او بر من شورش شد»، «او دروغ گفت»، «او اعلام کرد: من در X شاه هستم»، «او پادشاهی/شاهی را به دست آورد» یا «او شاه شد». باین‌همه، لینکن در هیچ‌یک از آثار خود به چستی «مفهوم شورش [ی]» در کتیبه بیستون اشاره‌ای نکرده و تنها به عباراتی که برای شناسایی «شورش» به کار رفته‌اند پرداخته است.

در واقع، واکاوی مفهوم شورش [ی] در بیستون تاکنون موضوع پژوهشی مستقل نبوده است. از این‌رو، در ادامه به تک‌تک واژگان، عبارات و یا اصطلاحاتی که در متن پارسی باستان کتیبه بیستون برای اشاره به مفهوم شورش [ی] به کار رفته‌اند، با توجه به ترتیب کاربردشان در متن کتیبه، پرداخته می‌شود.

پنگراتس لایستن در مقاله‌ای با عنوان «شاه دروغ‌زن و پیامبر دروغین، انتقال بین فرهنگی یک ابزار بلاغی در ایدئولوژی‌های خاور نزدیک باستان»، نمونه‌های بسیاری از آنچه وی «موتیف^۱ دروغ»^۲ می‌خواند را در اسناد شاهان خاور نزدیک باستان از سده ۲۴ پ.م تا به دوران هخامنشیان و حتی فراتر از آن، بررسی می‌کند (Pongratz-Leisten, 2002, pp. 215-243). او نتیجه می‌گیرد که موتیف «دروغ» در اصل ابزاری بلاغی^۳ برای اشاره به «بی‌وفایی» و «شورش» در برابر شاه بوده و همواره در پیوند با مسئله شکسته‌شدن پیمان وفاداری و گاهی بحران‌های جانشینی به کار می‌رفته است. به گفته وی، داریوش نیز در بیستون به پیروی از همین سنت، موتیف «دروغ» را به کار گرفته است. همچنین، وی توصیف شورشیان به «غیر اهوره‌مزدپرست» را در ستون پنجم کتیبه بیستون، با توجه به نمونه‌های آشوری، اشاره‌ای به شکسته‌شدن سوگندهای وفاداری می‌داند (Pongratz-Leisten, 2002, p. 132-234).

لینکن در کتاب *شادی برای مردم: دین هخامنشیان و پروژه امپریالیستی* که مجموعه مقالاتی از آثار اوست، در مقاله‌ای با عنوان «راستی شاه»^۴ به بحث پیرامون واژه arīka در کتیبه بیستون می‌پردازد. وی arīka را به معنی «آسیب‌پذیر در برابر فریب»^۵ می‌گیرد و باور دارد که هخامنشیان arīka را پیش‌شرط گسترش «دروغ» در جهان معرفی می‌کردند، دروغی که خود برانگیزاننده شورش بود (Lincoln, 2012, p. 20-41). همچنین، وی در

^۱ موتیف: یک عنصر موضوعی برجسته معمولاً تکراری؛ به‌ویژه یک ایده غالب یا موضوع مرکزی را گویند.

^۲ The motif of lie

^۳ rhetorical device

^۴ The King's Truth

^۵ "Vulnerable to deception"

^۶ "Which is to say, the Lie emerged from nothingness, ramified, mutated, multiplied, and spread: a contagions, corrupting evil."

در مثال بالا و همه دیگر مواردی که واژه udapatatā در آنها به کار رفته است (-35: DB I. 11: 38; 16: 75, 78; II. 22: 8-11; 24: 13-17; III. 40: 78-80; 21-24; III. 49: 78-80)، نشانه‌ای از اینکه این واژه بی‌درنگ شورشی فراگیر را بازنمایی کند، دیده نمی‌شود. در واقع udapatatā نه به شورشی فراگیر، که به زمانی پیش از برپایی شورش بازمی‌گردد:

<p>pasāva aṣva martiya Ačina nāma, Upad(a)ramahyā puça, haṣ udapatatā Ūjaṣ, kārahyā avaṭā aṭanhā: adam Ūjaṣ xšayaṭiya ami, pasāva Ūjṣyā hamičiyā abava, abi avam Ačinam ašiyava, haṣ xšayaṭiya abava Ūjaṣ (DB I, 16: 74-77).</p>	<p>مردی به نام آسینه، پسر اوپه‌درمه، در عیلام برخاست/سر برآورد؛ به مردم/سپاه چنین گفت: من در عیلام شاهم؛ سپس عیلمیان شورشی شدند [و] به آسینه پیوستند؛ او در عیلام شاه شد.</p>
--	---

همان‌گونه که در مثال‌های بالا پیداست، این واژه در اصل برای معرفی رهبر شورش، اهداف او و در کل، چگونگی فرایند برپایی شورش به کار می‌رود:

<p>aṣva martiya Fravartiš nāma Māda, haṣ udapatatā Mādaṣ, kārahyā avaṭā aṭanha: adam Xšaṭrita ami, Ūvaxštrahyā taḥmāyā, pasāva kāra Māda, haṣ hacāma hamičiya abava, abi avam Fravartim ašiyava, haṣ xšayaṭiya abava Mādaṣ (DB II, 24: 13-17).</p>	<p>مردی بود فرورتیش نام، مادی، او در ماد برخاست/سر برآورد، به مردم/سپاه چنین گفت: من خشثریته‌ام؛ از تخممه هووخشتره؛ سپس سپاه مادی که در کاخ بود، از من شورشی شد، [و] به فرورتیش پیوست؛ او در ماد شاه شد.</p>
--	--

باید توجه داشت که نسخه اکدی بیستون برای udapatatā از واژه «tebū» استفاده می‌کند، واژه‌ای که در فرهنگ لغت آشوری شیکاگو هم به «شورش» و هم به «برخاستن به قصد شورش» (CAD 18, T, 307, 315) ترجمه شده است. از این‌رو، باتوجه‌به چگونگی کاربرد این واژه در متن پارسی باستان کتیبه بیستون می‌توان معنی دوم را برای آن مناسب‌تر دانست.

۱. شورش [ی]

۱-۱: udapatatā

از آنجا که «udapatatā» نخستین واژه‌ای است که گاهی در ترجمه‌های انجام‌گرفته از متن پارسی باستان کتیبه بیستون به معنی «شورشی» گرفته شده است (Lecoq, 1997, pp. 190-206; Bae, 2001, p. 274)، در آغاز به آن می‌پردازیم.

udapatatā از ریشه فعلی pat «پردن، افتادن» با پیشوند فعلی ud «بالا، فراز»، در اصل به معنای برخاستن/سر برآوردن، که به صورت مجازی (منفی) به معنی «شورش کردن» گواهی شده است (Schmitt, 2014, p. 230). این واژه تنها ۸ مرتبه در بیستون به کار رفته است که در همه موارد نیز اشاره به گنش یک تن (رهبر شورش) دارد و هرگز درباره kāra با دو مفهوم «مردم» و «سپاه» یا برای dahyu با مفهوم «سرزمین/کشور» به کار نرفته است (Schmitt, 2014). بنابراین، در بیستون هرگز گفته نمی‌شود که فلان مردم/سپاه یا فلان سرزمین/کشور udapatatā کرده است. همچنین، udapatatā همواره با نام مکانی که فرد مدعی از آنجا برخاسته یا سرزمینی (دهیو) که وی خواستار پادشاهی بر آن بوده است همراه می‌آید.^۱ برای مثال:

<p>ṭāti Dārayavauš xšayaṭiya pasāva aṣva martiya maguš āha Gaḥmāta nāma haṣ udapatatā hacā Paṣṣiyāṣvādā Arakadriš nāma kaḥfa hacā avadaš Viyaxnahya māhyā caḥudaṭā raḥcabiš ṭakatā āha yadi udapatatā ... (DB I. 11: 35-38)</p>	<p>گوید داریوش شاه: پس از آن یک مرد مغ، گوماته نام، او از پیشیاووادا برخاست/سر برآورد، کوهی به نام آرکدریش، از آنجا، چهارده روز از ماه وی‌یخنه گذشته بود، آن‌گاه که برخاست/سربرآورد ...</p>
---	---

۱. درباره گوماته مغ موضوع چیرگی بر سراسر شهریار (xšaḥam) مطرح است (DB I. 11: 35-43). به نظر، وهیزداته پارسی نیز چنین ادعایی داشت (DB III. 40: 21-28).

۱- ۲: hamīçiya

hamīçiy واژه‌ای که آن را همواره به «شورش» ترجمه کرده‌اند (Kent, 1953, p. 213; Schmitt, 1991, p. 51; Lecoq, 1997, pp. 190-206; Bae, 2001, p. 261). hamīçiya به‌گونه‌ای پُربسامد در انواع حالت‌های صرفی خود ۴۵ بار در متن پارسی باستان کتیبه بیستون به کار رفته است. این واژه در مفهوم «شورشی»، برای افراد و گروه‌های زیر فرمان آنها و به‌گونه‌ای عام برای «سرزمین» و به‌طور خاص برای «باشندگان آن سرزمین‌ها» و همچنین، برای kāra با دو مفهوم «مردم» و «سپاه» در بیستون استفاده شده و آنان را توصیف می‌کند (Schmitt, 2014, p. 188-189).

hamīçiya خود از سه بخش ساخته شده که شامل hama- به معنی «هم، یکی، یکسان»، miça- به معنی «پیمان» (اوستایی: Miθra؛ ودایی: Mitrá)، و -(i)ya- (پسوند سازنده صفت) است؛ این واژه همواره با فعل «bav- = شدن، بودن» به کار می‌رود. اشمیت معنی تحت اللفظی hamīçiya را «پابند به همان پیمان با همان تعهدات»^۱ می‌داند و آن را به «مرتد، شورشی، مخالف، حریف»^۲ ترجمه می‌کند (Schmitt, 2014).

کنت و پس از او برندنشتاین و مایرهورفر hamīçiya را مشتق از ham یا ha + miça دانسته و «هم‌پیمان، توطئه‌گر»^۳ معنی کرده‌اند (Kent, 1953, p. 124213; Brandenstein-Mayrhofer, 1964, p. 124213); اما تیمه، این واژه را برگرفته‌شده از ha «بدون» و miça- می‌داند. به گفته او بهترین معنی برای hamīçiya «بی‌وفایی» است (Thieme, 1971, p. 297-).^۴ حسن دوست (۱۳۹۹، ص. ۲۹۱)، hamīçiya را «پیمان‌شکن، نافرمان، شورشی، یاغی» و مولایی

(۱۳۹۹، ص. ۴۱۶)، آن را «یاغی، شورشی، پیمان‌شکن، خائن، خصم، دشمن» معنی کرده است. برای درک بهتر معنی واژه hamīçiya، نگاهی به نحوه کارکرد آن در متن کتیبه بیستون یاری‌رسان خواهد بود:

pasāva kāra haruva hamīçiya abava hacā Kambūjīyā abi avam ašiyava (DB I. 11: 40-41).	«سپس مردم/سپاه همگی شورشی شده از کمبوجیه به او پیوستند».
---	--

در این متن، «او» اشاره به بردیای دروغین یا همان گوماته مغ است. جمله (hacā Kambūjīyā abi avam ašiyava) «از کمبوجیه به او پیوستند» نشان می‌دهد که در اینجا سخن درباره پیمانی است که پیش‌تر میان کمبوجیه و مردم/سپاه بسته شده بود. پیمانی که بنابر متن از سوی مردم/سپاه شکسته شد، زیرا آنان به گوماته پیوستند (DB I 40-41). بیستون در رابطه با شورش‌هایی که علیه داریوش شاه رخ می‌دهد نیز کمابیش از عبارتی همانند استفاده می‌کند:

pasāva kāra Māda, haya viθāpati, haḥ hacāma hamīçiya abava, abi avam Fravartim ašiyava (DB II. 24: 15-17).	«سپس مردم/سپاه ماد که در کاخ بودند، از من شورشی شده به فرورتی پیوستند».
--	---

جمله بالا دو بار دیگر و تنها با تفاوت در نام فردی که شورشیان به او پیوسته‌اند، در بیستون تکرار می‌شود (DB III. 40: 26-28; III. 49: 78-82). به واقع، عبارت (hacāma hamīçiya abava)، «از من شورشی شدند»، را می‌توان «از من پیمان بریدند»، نیز ترجمه کرد (حسن دوست، ۱۳۹۹، ص. ۹۸، ۱۰۰). افزون‌بر این، عباراتی همانند نیز در دیگر جاهای کتیبه دیده می‌شوند (DB II. 35: 92-93; III. 76-77: 49)، برای مثال:

^۱ „zum gleichen (Bündnis-)Vertrag geh□rig, mit denselben Vertragsbindungen".

^۲ „abtrümlig, aufständisch; gegnerisch/Gegner"

^۳ Vertrag, Verschworener

^۴ illoyal

بنابراین، می‌توان hamīçiya را «کسانی که پیمان وفاداری خود نسبت به شاه هخامنشی را شکسته و با دیگری بر ضد او هم‌پیمان شده‌اند»، معنی کرد.

۱-۳: شورش یا دشمن؟

نسخهٔ اکدی کتیبهٔ بیستون در برابر واژهٔ hamīçiya از «nakāru» استفاده می‌کند؛ واژه‌ای که گاهی از سوی پژوهشگران به «دشمنی»^۱ ترجمه شده است (Bae, 2001, p. 355). این ترجمه از nakāru با توجه به رابطهٔ آن با «nakru» به معنای «دشمن» به دست آمده است (Dewar, 2019, pp. 58-59). در واقع، متون آشوری برای اشاره به «شورش» به معنای خاص آن، واژهٔ «nabalkutu» را به کار می‌برند. لیورانی nabalkutu را این‌گونه تعریف می‌کند: «اگر دشمنی که پیش‌تر تسلیم شده و به سوگند وفاداری ملزم گشته، سوگند را نقض کند» (Liverani, 1990, p. 128). بنابراین، آشکار است که nabalkutu دارای گسترهٔ معنایی محدودتری نسبت به nakāru است. باین‌وجود، فرهنگ لغت آشوری شیکاگو «شورش» را یکی از معانی nakāru می‌شناسد (CAD N, 11, 159) و این واژه را در ترجمهٔ متن بیستون دربارهٔ اقدامی که علیه کمبوجیه صورت گرفته، «شورش» معنی می‌کند (CAD N, 11, 162). همچنین، در برخی پژوهش‌ها نیز به‌هنگام توصیف کارهای دشمنان آشور nakāru را به «شورش» ترجمه کرده‌اند (RIMA 1: 119, 136; RIMA 2: 171; RIMA 3: 183). براین‌اساس، nakāru معنای «شورش کردن» را با توجه به زمینهٔ متنی که در آن به کار می‌رود به خود می‌گیرد.

θāti xšāyaθiya Bābiraṣ dahyāva hamīçiya	Dārayava.uš yātā āham tayā abava (DB II. 21: 5-7).	«گوید داریوش شاه: هنگامی که در بابل بودم این سرزمین - ها از من شورش شدند.»
---	---	--

بنابراین، (hacā Kambūjīyā = از کمبوجیه) یا (hacāma = از من [داریوش]) به X پیوستند را، می‌توان به معنی شکسته‌شدن پیمان وفاداری نسبت به شاه هخامنشی گرفت؛ چراکه داریوش شاه در بیستون در جایگاه جانشین مشروع کمبوجیه سخن می‌گوید (DB I. 10-14: 26-71). این بازنمایی، یکی از کارکردهای اصلی کتیبهٔ بیستون است. بنابراین، داریوش شاه از این زاویه به مسئلهٔ شکسته‌شدن پیمان‌های وفاداری می‌نگرد. در واقع، موضوع شکسته‌شدن پیمان‌های وفاداری به چگونگی و چرایی برخورد داریوش شاه نسبت به شورشیان، جنبهٔ «حقوقی» داده و اعمال شاه هخامنشی را مورد تأیید خدایان (در بیستون به‌ویژه اهوره‌مزدا) قرار می‌دهد. باید توجه داشت که hamīçiya خود واژه‌ای است که نام «Mitra» خدایی که در باور آریاهای نخستین خویشکاری‌اش پشتیبانی از وفاداران به پیمان و مجازات سخت پیمان‌شکنان بود (Thieme, 1975, p. 28-29) را در خود جای داده است.

افزون‌بر این، متن کتیبه نشان می‌دهد که واژهٔ hamīçiya زمانی که برای اشاره به شورش تازه به کار می‌رود، همواره تأکید بر پیوستن آن شورشیان به دیگری می‌کند:

pašāva abava, abi ašiyava (DB I. 16: 75-76).	Ujjiyā avam Nadintaba ram	hamīçiyā Açinam hamīçiya	سپس عیلامیان شورش می‌شدند [و] به آسینه پیوستند.
pašāva Bābiruviya avam ašiyava, Babiruš abava (DB I. 16: 79-80).	kāra haruva abi	haya abi ram hamīçiya	سپس همهٔ بابلیان به ندینته - بیره پیوستند، بابل شورش می‌شد.

¹ to be hostile

آغاز کتیبه بیستون، نشان‌دهنده اهمیت این بند از کتیبه برای درک بهتر گفته‌هایی است که از زبان داریوش شاه در ادامه متن می‌آید. بنابر متن، *arīka* ^۲ *agriya* بازنمایی‌کننده دو مفهوم کلی و متضاد یکدیگر در اندیشه سیاسی هخامنشیان هستند. مفاهیمی که به نظر، چیرستی اعمال مردانی را که نام آنان در ادامه کتیبه یاد شده را بازنمایی می‌کنند.

۲- ۱: *agriya*

agriya را اشمیت از واژه هند و ایرانی *agrija* = اوستایی *ayriia* به معنی "نخست^۳، برترین^۳ دانسته و باتوجه به متن کتیبه (DB I. 8: 21) و خوانش مایرهوفر (ودایی *agriyā* "عالی‌ترین، بهترین") آن را به "وفادار"^۴ ترجمه کرده است (Schmitt, 2014, p. 126)؛ اما کنت *agriya* را *āgariya* خوانده، از ریشه *gar-* "ستودن" در اوستا (با پیشوند *ā*)، البته او نیز به "وفادار"^۵ ترجمه کرده است (Kent, 1953, p. 165). *agriya* را لوکوک "وفادار"^۶ (Lecoq, 1997, p. 189) بیّه (Bae, 2001, p. 241) "وفادار"^۷، حسن دوست (۱۳۹۹، ص. ۱۹۷-۱۹۸)، "وفادار"، و مولایی (۱۳۹۹، ص. ۷۹-۸۰) نیز "وفادار" ترجمه کرده‌اند. همچنین، از آنجاکه این واژه تنها یکبار در کتیبه بیستون به کار رفته است (DB I. 8: 21)، بهتر است اشاره شود که نسخه اکدی، واژه «*pitqudu*» را که از سوی پژوهشگران به "قابل اعتماد/امین"^۸ (Bae, 2001, pp. 12, 54; 241, 359; Von Voigtländer, 1978, pp. 12, 54; 241, 359)؛ همچنین نک به: CAD P, 12. 441) ترجمه شده است، برای معادل واژه *agriya* به کار می‌برد.

بنابراین، در بیستون دبیران بابلی داریوش شاه نیز به‌هنگام کاربرد واژه *nakāru* برای معادل *hamiçiya*، همین معنی (شورش/شورش کردن) را در نظر داشته‌اند. به‌ویژه که در کتیبه‌های پارسی باستان (DNa 47) برای اشاره به «دشمن» از واژه «*paratara*» (Schmitt, 2014, p. 226) و یا «*hajnā*» (DPd 16, 19) به معنی «سپاه دشمن» (Schmitt, 2014, p. 186)، استفاده کرده‌اند. در واقع، شاه هخامنشی هرگز مردم/سپاه شورشیان را «سپاه دشمن = *hajnā*» نخوانده است (Schmitt, 2014).^۱

۲. مردان اگریه و اریکه

در بیستون، داریوش شاه پس از برشمردن نام سرزمین‌های شاهنشاهی (DB I. 6: 12-17) و اعلام فرمان‌برداری بی‌چون‌وچرای آنان در برابر خود (DB I. 7: 17-20)؛ آن‌گاه که هنوز داستان چگونگی رویداد شورش‌ها را آغاز نکرده است، چنین می‌گوید:

<p>θāti Dārayava.uš xšāyaθiya antar imā dahyāva martiya haya agriya āha avam ubrtam abaram haya arīka āha avam ufrastam aprsam (DB I. 8: 20-22).</p>	<p>«گوید داریوش شاه، در این سرزمین‌ها، مردی که اگریه بود او را پاداش دادم، پاداشی نیکو [با او خوب رفتار کردم]، آن که اریکه بود، او را کیفر دادم، کیفری سخت.»</p>
--	--

تأکید شاه هخامنشی بر دادن پاداش به مردان *agriya* و کیفر سخت آنان که *arīka* بودند، آن‌هم در

۱. باید گفت که *hamiçiya* نیز از سوی برخی پژوهشگران گاهی به «دشمن» ترجمه شده است؛ البته نه در کتیبه بیستون، بلکه تنها در کتیبه DNa و نمونه مشابه آن XPl، آن‌هم تنها در اثر اشمیت (اشمیت، ۲۰۰۹م. ص. ۱۰۹ و ۱۷۵؛ همچنین: Schmitt, 2014, p. 189). با این وجود، این ترجمه چندان مناسب به نظر نمی‌رسد و دیگر پژوهشگران نیز *hamiçiya* را در اینجا «شورش»، نافرمان یا پیمان‌شکن خوانده‌اند.

² erster

³ erstklassig

⁴ loyal, treu ergeben

⁵ loyal

⁶ loyal

⁷ loyal

⁸ Circumspect, trustworthy

گونه‌ای از مورچه)، یا واژه پارسی آریغ^{۱۱} "نفرت"^{۱۲} گرفته‌اند (Bailey, 1961, p. 476).

اما اشمیت هیچ‌یک از خوانش‌های «arika» (یا a^hrika-) و حتی «araēka» را درست نمی‌داند. به باور وی، خوانش این واژه به صورت arīka آن را در پیوند با واژه ودایی alīka "نادرست"^{۱۳}، گمراه‌کننده^{۱۴} جای می‌دهد. اشمیت، arīka را با واژه سغدی rīk = ryk "بد، پلید" می‌سنجد و آن را به "غیرقابل اعتماد"^{۱۵} بی‌وفای^{۱۶} معنی می‌کند (Schmitt, 2014, p. 136). ارتباط arīka با alīka در ودایی را نخستین بار یاکوب واکرناگل^{۱۷} بیان کرد (Wackernagel, 1932, pp. 28-29) دیدگاهی که از سوی بیشتر پژوهشگران پذیرفته شده است (Lincoln, 2012, p. 25).

افزون بر این، لوکوک arīka را «خائن»^{۱۸} ترجمه کرده و افزوده است: «باید کسی را که به تعهدی خیانت می‌کند مشخص کرد.» (Lecoq, 1997, p. 189)، وی اشاره می‌کند که بیرون از کتیبه بیستون واژه arīka تنها یک‌بار، آن‌هم در کتیبه‌ای تک‌زبان به عیلامی از داریوش بزرگ (DPf) به کار رفته است (Lecoq, 1997, p. 229):

(23) kap-pa-ka ₄ hu-be a-nu kin-ni-en ap-pa v.RUH. (24).MEŠ-ir-ra ha-ri-ik-ka ₄ el-ma-man-ra. (https://www.um.es/cepoat/elamita/?p=20741)	آنچه مردی خائن می‌اندیشد روی ندهد! ^{۱۹}
---	--

البته، در متن عیلامی کتیبه بیستون (بالبقانی، ۱۳۹۴، ص. ۲۲۶؛ Bae, 2001, p. 301)، و یا در کتیبه عیلامی تخت‌جمشید (Lecoq, 1997, p. 229)

به‌جز کتیبه بیستون، واژه agriya به‌صورت agriyānām (اضافی جمع مذکر) در کتیبه (XPI 29-30) و همچنین، به احتمال بسیار در کتیبه (DNb 27) نیز به کار رفته است (Schmitt, 2000, pp. 34, 36):

utā ^h uθa ^h duš a ^h mi utā ^h vasaiy dadāmiy agriyānām martiyānām (XPI 29-30).	و [از او] بسیار خرسندم و بر مردان وفادار بسیار بخشش کنم.
---	--

۲ - ۲: arīka

arīka را بارتمه (Bartholomae, 1904, p. 189) و پس از او کنت (1953, p. 170) «arika» خوانده‌اند و برگرفته از ایرانی باستان -ahra دانسته و با واژگان اوستایی ahra = angra "بد، خبیث"^۱ و -ašta "نفرت"^۲، دشمنی^۳ سنجیده‌اند. چنین برداشتی، این واژه را در پیوند با واژه «Angra/Aṅra Mainyu»، (اهریمن: دیو بزرگ در دین زردشتی) جای می‌دهد. ایشان به ترتیب arika را "خصمانه"^۴، دارای نگرشی جداگانه^۵، دشمن^۶ (Bartholomae, 1904, p. 189)، و "بد"^۷، بی‌ایمان^۸ (Kent, 1953, p. 170) معنی کرده‌اند. شروو نیز arīka را a^hrika خوانده و احتمال می‌دهد که از ahriya به معنی "هواداری از شیطان/شر"^۹، و در پیوند با Maniiu (<ahra-) Aṅra بوده است (Skjærvø, 2020, p. 31, 56). برخی دیگر، arīka را با واژه ودایی arī- به معنی "دشمن"^{۱۰} در پیوند دانسته و آن را "دشمن"^{۱۱} ترجمه کرده‌اند (Meillet & Benveniste, 1931, p. 159) و یا آن را در ارتباط با واژه اوستایی -araēka (صفتی برای

¹¹ arēQ

¹² hate

¹³ unwahr

¹⁴ falsch

¹⁵ treulos

¹⁶ illoyal

¹⁷ Jacob Wackernagel

¹⁸ félon

¹⁹ "que n'arrive pas ce qu'un homme félon pense!"

¹ evil

² hate

³ enmity

⁴ Feindlich

⁵ Gesinnt

⁶ Feindselig

⁷ evil

⁸ faithless

⁹ siding with the Evil One

¹⁰ Ennemi

فریب را نشان می‌دهد، به‌سختی مجازت کنند. البته لینکن باتوجه‌به خوانشی که از معنی واژه *arīka* می‌کند؛ *arīka* خواندن سکا‌های تیزخود را، بهانه‌ای از سوی شاه هخامنشی برای کشورگشایی می‌شمارد (برای آگاهی بیشتر در این باره نک به: (Lincoln, 2012)

همان‌گونه که پیش‌تر گفته شد، *arīka* در نسخهٔ عیلامی بیستون به‌صورت «*ha-ri-ik-ka*» به کار رفته است (بابلقانی، ۱۳۹۴، ص. ۲۲۶؛ Bae, 2001, p. 301)؛ اما نسخهٔ اکدی برای *arīka* از اصطلاح «*lib-bi*» «*bi-i-šú*»^۶ به معنای «نیت شر/شیطانی^۷، قلب بی‌وفا»^۸ (Von Voigtländer, 1978, pp. 13, 14, 44, 54)؛ (Bae, 2001, p. 349) استفاده می‌کند و واژه «*pitqudu*» را به معنی «قابل اعتماد/امین»^۸ (Bae, 2001, pp. 241, 359)؛ (Von Voigtländer, 1978, 2001, pp. 12, 54) به‌جای واژه *agriya* به کار می‌برد. در نتیجه، معنای «بی‌وفا» را که همزمان شرارت اخلاقی فرد *arīka* را نشان می‌دهد، تأیید کرده و نیز تضاد آن را با «*pitqudu*» = «قابل اعتماد» آشکار می‌کند. به نظر در اینجا «قابل اعتماد» را می‌توان «وفادار» گرفت؛ چنان‌که اشمیت نیز «بی‌وفا» را «غیر قابل اعتماد» دانسته است (Schmitt, 2014, p. 136).

افزون‌بر این، باید توجه داشت که در متن بالا (DB I. 8: 20-24)، شاه هخامنشی با به‌کارگیری عبارت «*aⁿtar imā dahyāva*» = در این سرزمین‌ها، که اشاره به فهرست سرزمین‌های شاهنشاهی دارد (DB I. 6: 12-17)، تردیدی به‌جای نمی‌نهد که در اندیشهٔ سیاسی هخامنشیان، مردان *agriya* و همچنین *arīka* درون مرزهای شاهنشاهی و در شمار مردمان فرمانبردار جای داشته‌اند. در نتیجه، *arīka* صفت کسانی است که از لحاظ اخلاقی شریر و پلید شده،

برای *arīka* از هیچ معادلی در زبان عیلامی استفاده نشده و به‌جای آن خودِ واژه را به‌صورت «*ha-ri-ik-ka*» یا بنابر خوانش هینتس و کخ «*ha-ri-ik-qa*» به کار برده‌اند، ایشان «*ha-ri-ik-qa*» را «بد، بی‌وفا» ترجمه کرده‌اند (Hinze & Koch, 1987, I, p. 628).

در همین رابطه، بیته نیز *arīka* را (2001, p. 245) «خائن، بی‌وفا»^۳، حسن‌دوست (۱۳۹۹، ص. ۲۱۳) «ناسپاس، پیمان‌شکن، خائن، بی‌وفا»، و مولایی (۱۳۹۹، ص. ۷۹، ۱۰۷)، «بدخواه، پیمان‌شکن، خائن، نافرمان و بی‌وفا» ترجمه کرده‌اند. آن‌گونه که پیداست، بیشتر پژوهشگران برای *arīka* «*agriya*» به‌ترتیب معنی «وفادار» و «بی‌وفا» را پذیرفته‌اند.

با این‌همه، لینکن با رد نظریات تمامی پژوهشگران دربارهٔ ریشه‌شناسی واژه *arīka* و تنها با استفاده از معادل اکدی این واژه و چگونگی به‌کارگیری آن در متن کتیبه، *arīka* را به معنی «آسیب‌پذیر در برابر فریب»^۴ دانسته است (Lincoln, 2012, p. 28). به گفتهٔ وی، «*arīka*» دلالت بر وضعیتی ذهنی و عاطفی دارد که افراد در آن حالت هنوز به بدی و بی‌وفایی روی نیاورده‌اند؛ اما توانایی تبدیل شدن به آن را نشان می‌دهند»^۵ (Lincoln, 2012, p. 28).

با این‌وجود، به‌سختی می‌توان دیدگاه وی را پذیرفت. زیرا همان‌گونه که گفته شد، شاه هخامنشی در آغاز کتیبه به مجازات سخت مردان *arīka* تأکید می‌کند (DB I. 8: 20-22). بعید به نظر می‌رسد که در ایدئولوژی سیاسی هخامنشیان کسی یا کسانی را تنها به جرم اینکه از لحاظ ذهنی یا عاطفی آمادگی پذیرش

¹ b□se

² treulos

³ Unfaithful, disloyal

⁴ «Vulnerable to deception»

⁵ «*arīka* denotes a mental and emotional condition in which people have not yet turned evil or disloyal, but manifest the potential to become so.» (Lincoln, 2012: 28)

⁶ evil intent/ evil

⁷ disloyal heart

⁸ Circumspect, trustworthy

۷۴). لینکن، نابودی دروغ در سراسر زمین را اساس ایدئولوژی سیاسی آنان و در اصل بهانه‌ای از سوی هخامنشیان برای جهان‌گشایی می‌انگارد (Lincoln; 2007, pp. 26-32, 43).

در واقع، مفهوم «دروغ» در بیستون از جمله مباحثی است که در بیشتر مواقع به پرسش پر تکرار از دین هخامنشیان و زردشتی بودن یا نبودن آنان می‌انجامد؛ چراکه «آشه»^۱ «نظم، راستی» در جایگاه مفهوم مرکزی اوستای کهن، در برابر «دروغ»^۲ جای دارد (کلنز، ۱۴۰۱، ص. ۱۲۵؛ Gnoli, 1987; Schlerath & Skjærvø, 2012; Rose, 2011, p. 18). دروجی که برهم‌زننده «نظم، راستی» (برانگیزاننده آشوب)، خوانده شده و زردشت پیامبر، آشکارا به مبارزه با پیروان آن تأکید کرده است (Insler, 1975, pp. 41, 51, 81, 89). هرچند، در کتیبه بیستون هیچ اشاره آشکاری به مفهوم «آشه» (در پارسی باستان = آرته) دیده نمی‌شود؛ برخی پژوهشگران وجود این مفهوم دوگانه گاهانی (آشه در برابر دروج) را در متن کتیبه بیستون مستتر می‌دانند (Ahn, 1992, p. 108; Hutter, 2021, p. 1285).

با این همه، واقعیت این است که آراء پژوهشگران درباره دین هخامنشیان، بس متفاوت است. این تفاوت به اندازه‌ای است که برخی قاطعانه آنان را زردشتی و برخی دیگر غیرزردشتی و یا با احتیاط بیشتر، تنها از روزگار داریوش بزرگ به بعد زردشتی شمرده‌اند (برای دیدن فهرست بلندی از این پژوهشگران و آراء گوناگون آنان تا سال ۱۹۹۰ میلادی، نک به: Yamauchi, 1996, pp. 419-433). در سال‌های اخیر، لینکن سنت‌های دینی بازناب‌یافته در کتیبه‌های شاهان هخامنشی و نیز متون دین

تعهد وفاداری خود نسبت به شاه هخامنشی را نادیده انگاشته و از او روی‌گردان شده‌اند؛ دقیقاً همان‌گونه که "مردم/سپاه" در روزگار پادشاهی کمبوجیه چنین شدند (DB I. 10: 33-35).

۳. و دروغ بسیار شد

کتیبه بیستون در نخستین گزارش خود از برپایی شورش در زمان پادشاهی کمبوجیه، چنین می‌گوید:

<p>pasāva Kmbūjiya Mudrāyam ašiyava yaθā Kmbūjiya Mudrāyam ašiyava pasāva kāra arīka abava utā drauḡa dahyaūvā vasaj abava, utā Pārsaḡ utā Mādaḡ utā aniyāūvā dahyušuvā (DB I. 10: 26-35).</p>	<p>«سپس، کمبوجیه راهی مصر شد، زمانی که به مصر رفت، مردم/سپاه بی‌وفا شدند و دروغ در سرزمین بسیار شد، در پارس و ماد و دیگر سرزمین‌ها.»</p>
--	--

در این متن «arīka = بی‌وفا [یی]» و «drauḡa = دروغ»، دو واژه کلیدی برای بازنمایی مفهوم شورش [ی] از نگاه شاه هخامنشی‌اند. مفهوم «دروغ» و کاربرد آن در بیستون یکی از چشمگیرترین جنبه‌های این کتیبه و شاید مهم‌ترین نکات آن باشد. در بیستون «دروغ‌گویی» ویژگی بارز همه رهبران شورش خوانده شده (DB IV. 52: 2-31)، و تأکید شده است که «دروغ» بود که سبب برپایی شورش در سرزمین‌ها شد؛ زیرا آنان (رهبران شورش) به مردم/سپاه «دروغ» گفتند (DB IV. 54: 33-36).

پرهیز هخامنشیان از «دروغ» و مجازات سخت دروغ‌گویان توسط آنان، نکته‌ای است که در تواریخ هرودت نیز دیده می‌شود (Herodotus, 1920, I. p. 138138, III. P. 27). برخی پژوهشگران با توجه به کتیبه‌های شاهان هخامنشی «دشمنی با دروغ» را در کنار «پرستش اهوره‌مزدا» از جمله اصول بنیانی اعتقادات هخامنشیان می‌شمارند (رسولی، ۱۳۹۶، ص.

¹ aša

² druj

زردشتی را باتوجه‌به ویژگی‌های مشترک زبانی، فرهنگی و دینی آنها، به‌عنوان دو گونه از یک سنت گسترده و فراگیر ایرانی به نام «مزدایی»، باز شناخته است (Lincoln, 2007, p. 15) و شروو، هخامنشیان را پیرو دین زردشت، اما با ویژگی‌هایی محلی دانسته است (Skjærvø, 2014, p. 175). کلنز نیز در آخرین پژوهش‌های خود به‌گونه‌ای محتاطانه، تنها به طرح پرسش دراین‌باره بسنده کرده و نظری قطعی نداده است (Kellens, 2021, pp. 1211-1219).

اما فارغ از زردشتی، غیرزردشتی و یا مزدایی خواندن هخامنشیان؛ برخی پژوهشگران مفهوم «دروغ» را در کتیبه بیستون دارای کارکردی سیاسی دانسته‌اند؛ نه دینی (Schmitt, 2014, p. 170; Lecoq, 1997, pp. 163-164). چنان‌که لازار آن را به معنی «آشوب، بی‌نظمی / آشفتگی (اجتماعی)» گرفته است (Lazard, 1976, p. 180). به واقع، پیشینه استفاده از اصطلاح «دروغ» برای کارکردهای سیاسی را می‌توان در سنت خاور نزدیک باستان جست.

تاجایی‌که پیداست، بیستون تنها کتیبه بازمانده از شاهان هخامنشی است که زمان، مکان، نام افراد و رویدادها را گزارش می‌کند (Kuhrt, 2007a, p. 10). این ویژگی و پاره‌ای از دیگر جنبه‌های این کتیبه، ازجمله چگونگی نقش‌برجسته آن، تأکید بر پیروزی‌های شاه در یک سال، اهمیت عدد ۹ و پافشاری بر راست‌گویی؛ باعث شده برخی پژوهشگران کتیبه و نقش‌برجسته بیستون را تنها زمانی قابل درک بدانند که آن را در بافت خاور نزدیک باستان مورد مطالعه قرار دهیم (Rollinger, 2016, pp. 5-6, 36; Head, 2010, p. 1182016).

به‌راستی نیز اسناد به‌دست‌آمده از برخی تمدن‌های خاور نزدیک باستان شامل اکد، شمال میان‌رودان و

سوریه [اسناد شمشاره^۱، ماری^۲ و عمرنه^۳]، هیتی و آشور، نشان می‌دهند که پیشینه کاربرد آنچه می‌توان موتیف «دروغ» نامید در ایدئولوژی سیاسی شاهان آن نواحی، از دوران سارگن اکدی (۲۳۳۴-۲۲۷۹ پ.م) تا به روزگار آشور نو (۷۴۶-۶۰۹ پ.م) قابل ردیابی است (Pongratz-Leisten, 2002) همچنین نک به: (Pompeo, 2020, pp. 106-108). بنابر این اسناد، موتیف «دروغ» ابزاری بلاغی^۴ برای اشاره به «بی‌وفایی» و «شورش» در برابر شاه بود و همواره در پیوند با مسئله شکسته‌شدن پیمان‌های وفاداری و گاهی نیز بحران‌های جانشینی به کار می‌رفت (Pongratz-Leisten, 2002, pp. 236-237). چنان‌که پیداست، «دروغ‌گویی» اتهامی بود که به‌هنگام بروز شورش، علیه دشمنان شاه مطرح می‌شد و واکنش نظامی وی علیه شورشیان را توجیه می‌کرد؛ سستی که بیش از دو هزار سال ادامه داشت (Pongratz-Leisten, 2002, pp. 106, 119; Pompeo, 2020, p. 106). در واقع، سارگن اکدی نخستین شاهی است که در نیمه دوم هزاره سوم پ.م، موتیف «دروغ‌گویی» را به معنای «شورشی» به کار برده است:

¹ Shemshāra

² Mari

³ Amarna

⁴ rhetorical device

در اینجا، آشوربانی پال افزون بر استفاده از موتیف «دروغ»، از عبارت «*libbašunu ikpudu lemuttu*»^۳ به معنی «نقشه‌های شیطانی/شر در قلب‌هایشان»^۴ برای اشاره به حالت شورشیان استفاده می‌کند.

پیش‌تر گفته شد که متن اکدی بیستون نیز به‌جای واژه *arīka* از اصطلاح «*lib-bi bi-i-šú*» به معنای «نیت شر/شیطانی، قلب بی‌وفا»^۵ بهره می‌گیرد (Bae, 2001, p. 349, 13, 14, 44 Voigtländer, 1978, pp. 13, 14, 44). شباهت میان این دو عبارت به اندازه‌ای است که نمی‌توان آن را نادیده انگاشت. به‌ویژه که هر دو کتیبه به‌گونه‌ای همانند، پس از اشاره به «بی‌وفایی» یا «نیت شر شورشیان»، بی‌درنگ از موتیف «دروغ» استفاده می‌کنند (قس. DB I 10: 26-35). هرچند، کتیبه بیستون در نسخه اکدی خود از واژه «*surru*» که واژه‌ای معمول برای اشاره به دروغ در کتیبه‌های اکدی است بهره نمی‌گیرد. «دروغ = *drauga*» در نسخه اکدی بیستون «*pirištu*»، آمده که به‌صورت جمع «*piršātu*» به کار رفته است (Von Bae, 2001, p. 358 Voigtländer, 1978, p. 14).

این واژه، «*piršātu*» خود مشتق شده از «*parāšu*» به معنی «جداکردن»^۶ است (CAD, V 12. P 171, 175). واژه‌ای که در دوران سارگن دوم نیز از آن در زمینه شورش‌ها استفاده شده است و آشکارا به «بی‌وفایی» و «شورش» اشاره می‌کند. بنابراین، به نظر می‌رسد پیوند میان «مفهوم شورش [ی]» و موتیف «دروغ» در بیستون را می‌توان در ادامه سنت شاهان میان‌رودان به‌ویژه آشور نو جای داد (Pongratz-Leisten, 2002,).

1) [šar-ru-GI] 2) [LUGAL] 3) [KIŠ] 4) 30+ [4 REC 169] 5) <i>iš u -a [r]</i> 6) UR. [KI].UR [U.KI] 7) <i>sà-ar-ru-t [im]</i> ^۱ 8) <i>u ID x</i> 9) [...] 10) <i>u [...]</i> (Frayne, 1993, p. 30).	[سارگن پادشاه] جهان پیروز شد در سی [و چهار نبرد] او... شهر [های] شورشی ... (تحت اللفظی: دروغ گو...).
---	--

نزدیک به یک‌هزار و شصت سال پس از او،^۲ سارگن دوم (۷۲۱-۷۰۵ پ.م)، درباره اقدامات نظامی‌اش علیه شاهزادگان شورشی همچنان از موتیف «دروغ» استفاده می‌کرد:

<i>v 9' a-na m[a-da-a KUR.šur]- da -a-a</i> <i>v 10' da-bab la kit-ti ša it -[ti-ia a-na šum]- ku -ri</i> <i>v 11' iš-pu-ru e-li-tú</i> (RINAP, Sargon II 082).	«[او] فریب‌کارانه برای [آدا از سرزمین شورو] پیام‌های دروغین فرستاد، برای برانگیختن دشمنی با من».
---	--

و یا آشوربانی پال (۶۶۸ تا ۶۳۱ پ.م)، در یکی از کتیبه‌های خود چرایی رویداد شورش را با بهره‌گیری از موتیف «دروغ» و جای دادن آن در حوزه نافرمانی در برابر اراده خدایان، این‌گونه گزارش کرده است:

<i>iv 2'ar-ka-a-nu mni-ku-ú [mLUGAL-lu-dà-ri]</i> <i>iv 3' mpa-aq-ru-ru LUGAL.MEŠ ša [qé-reb KUR.mu-šur]</i> <i>iv 4' iš-ku-nu [AD ba-nu-u]- a</i> <i>iv 5' a-de-e AN.ŠÁR ù DINGIR.MEŠ GAL. [MEŠ EN].MEŠ-ia</i> <i>iv 6' e-ti-qu-ú-ma ip-ru- šu ma-mit-sún</i> <i>iv 7' a-ab-ti AD ba-ni-ia im- šu-ma</i> <i>iv 8' lib-ba-šú-nu ik-pu-du le-mut-tú</i> <i>iv 9' da-bab-ti sur-ra-a-te id-bu-bu-ma</i> (RINAP 5, Ashurbanipal 002).	«پس از آن، نکو [شورولودری] (و) پُقرورو، پادشاهانی که پدرم نصب کرده بود (در مصر) از سوگند وفاداری که به آشور و خدایان بزرگ، سروان من خورده بودند، تخطی کرده و سوگند را شکستند. کارهای نیک پدرم را، به وجودآورنده من، آنها فراموش کردند، قلب‌های ایشان شر و بدی برنامهریزی کرد و دروغ گفتند».
---	---

۱. *sarrūtu* (دروغ، خیانت)، از فعل *sarruru* به معنی دروغ گفتن و فریب‌دادن و جرم مرتکب شدن (CAD S, 185).

۲ برای دیدن تداوم و گستره استفاده از موتیف «دروغ [گویی]» به‌عنوان «شورش [ی]» در تمدن‌های خاور نزدیک باستان و حتی استفاده از آن در بخش‌های از عهد عتیق که به تسلط هخامنشیان اشاره دارد، نک به: (Pongratz-Leisten, 2002).

۳ «*lemuttu*» به معنی شر، اسم مؤنث «*lemnu*» واژه‌ای که در متن اکدی کتیبه Xph از خشیارشا نیز به کار رفته است:

- *lem-nu MEŠ annūtu attapal* (CAD, L. P 125)

۴ plotting evil in their hearts

۵ evil intent/ evil, disloyal heart.

۶ To separate

دروغ‌زنی و همچنین فریب‌کاری نسبت به شاه پیشین (کمبوجیه دوم) دور نگاه دارد. اتهاماتی که دست‌کم دو عدد از آنها (بی‌وفایی و دروغ) در بیستون شناسه شورشیان (پیمان‌شکنان) است.

۵. آنها بی‌وفا بودند و اهوره‌مزدا را نمی‌ستودند
در آغاز ستون پنجم کتیبه بیستون که تنها به خط و زبان پارسی باستان نگاشته شده است، داریوش شاه تأکید می‌کند آنچه در اینجا گفته شده مربوط به سال‌های دوم و سوم پادشاهی اوست (DB V. 71: 1-4). در این بخش از کتیبه، اشاره به «*arīkā* = بی‌وفا» بودن عیلامیان و سکاها نشان می‌دهد، رویدادهای ستون پنجم کتیبه بیستون در پیوند با بخش‌های پیشین آن (ستون‌های یکم تا چهارم) بوده و همچنان در چارچوب موضوع شورش در برابر شاه هخامنشی می‌گنجد.^۱ اما آنچه در ستون پنجم تازگی دارد، نبود هیچ اشاره‌ای به موتیف «دروغ»، و در اصل حذف آن است. افزون‌بر این، کتیبه این بار در کنار «بی‌وفا» خواندن شورشیان شناسه‌ای تازه را برای بازنمایی آنان به کار می‌گیرد؛ آنها «اهوره‌مزدا را ستایش نمی‌کنند»:

Pompeo, 2020, pp. 118-119p. 236. این برداشت، برای چرایی حذف موتیف «دروغ» در ستون پنجم کتیبه بیستون اهمیت بسزایی خواهد داشت.

۴. نه بی‌وفا بودم، نه دروغ‌زن و نه فریب‌کار

داریوش شاه پس از گزارش داستان شورش‌ها (ستون‌های یکم تا سوم) در ستون چهارم کتیبه بیستون، چنین می‌گوید:

<p>«گوید داریوش شاه: از این‌رو اهوره‌مزدا و دیگر خدایانی که هستند، پشتیبانی‌ام کردند: زیرا نه بی‌وفا بودم، نه دروغ‌زن بودم، نه فریب‌کار بودم، نه من، نه دودمانم.»</p>	<p>θāti Dārayavauš xšāyaθiya avahyarādīmaī Auramazdā upastām abara utā anī yāha bagāha tayai hanti yaθā nai arīka āham nai draujana āham nai zurakara āham nai adam najmaī taumā (DB IV. 63: 61-67).</p>
---	--

این متن نشان‌دهنده چرایی برگزیده‌شدن داریوش شاه از سوی اهوره‌مزدا و به شهریاری رسیدن اوست؛ اما اشاره شاه به دودمان خود و استفاده از فعل «*āham*» که برای اشاره به گذشته به کار می‌رود (Schmitt, 2014, pp. 126-127; حسن‌دوست، ۱۳۹۹، ص. ۱۹۹؛ مولایی، ۱۳۹۹، ص. ۱۳۲)، می‌تواند آن را در پیوند با گفته‌های شاه هخامنشی در ستون یکم، بند دهم نیز جای دهد؛ زیرا، در آنجا تأکید شده بود به‌هنگام پادشاهی کمبوجیه: «مردم/سپاه بی‌وفا شدند و دروغ در سرزمین بسیار شد» (DB I 10: 26-35). همان‌گونه که گفته شد «بی‌وفایی» و «دروغ» مشخصه شورشیان است و «فریب‌کاری = *zurakara*» نیز معنایی بسیار نزدیک به آنها دارد (Schmitt, 2014, pp. 295-296; حسن‌دوست، ۱۳۹۹، ص. ۴۵۳؛ مولایی، ۱۳۹۹، ص. ۴۰۰). بنابراین، می‌توان گفت متن بالا کوششی از سوی شاه تازه بر تخت نشسته هخامنشی [داریوش یکم] است، تا خود و دودمانش را از اتهام بی‌وفایی،

۱. برای دیدن آرای متفاوت در این باره، به‌ویژه درباره سکاها تیگره-خنودا، نک به:

- Dandamaev, Muhammad A. 1989. A Political History of the Achaemenid Empire, trans. W.J. Vogel sang. Leiden: E.J. Brill, pp. 136-40. & Lincoln, Bruce, 2012. "The King's Truth" in: 'Happiness for mankind: Achaemenian Religion and the Imperial project, Volume 53 of Acta Iranica, Peeters, pp. 26-27.

- همچنین، برای دیدن آخرین پژوهش‌ها درباره شورش‌ها یا دشمن‌بودن سکاها تیگره‌خنودا و همچنین دیدگاه‌های گوناگون درباره مکان سرزمین آنان، نک به:

- Potts. D.T, 2023. "The Persian Empire under the Achaemenid Dynasty, from Darius I to Darius III" in: 'The Oxford History of the Ancient Near East, Volume 5: The Age of Persia' Editors: Karen Radner, Nadine Moeller, and D. T. Potts, pp. 437-438.

ایالت‌های آشور در می‌آمد، مردمان آن فراتر از سوگند به خدای آشور، از آن پس ناگزیر به پیروی از آیین شاهان آشور بوده و می‌بایست خدای آشور را پرستش کنند (بادامچی، ۱۳۹۱، صص. ۳۵-۳۹؛ Cogan, 1974, p. 49).

با آنکه ستون پنجم کتیبه بیستون نشان‌دهنده این است که «مفهوم شورش[ی]» از سطح سیاسی فراتر رفته و در حوزه نافرمانی در برابر اراده اهوره‌مزدا (خدای آریایی‌ها) جای گرفته؛ اما این تحول به نظر به‌گونه‌ای متفاوت از ایدئولوژی شاهان آشوری انجام شده است؛ چراکه هیچ نشانه‌ای از تحمیل دین شاهان هخامنشی بر مردمان شورش (پرستش اجباری اهوره‌مزدا) دیده نمی‌شود (برای دیدگاهی متفاوت نک به: (Hutter, 2021, pp. 1286-1288).

همچنین، به‌کارگیری موتیف «دروغ» در ستون یکم تا چهارم کتیبه بیستون و آن‌گاه حذف آن در ستون پنجم کتیبه، نکته‌ای درخور تأمل است. بنابر دیدگاه هوتو، شاهان هخامنشی دوگانگی میان «راستی» و «دروغ» در دین زردشتی را برای اهداف سیاسی خود مناسب دیده و از این رو این مفاهیم را برای توصیف بدخواهان سیاسی خود در کتیبه‌های شاهانه به کار گرفته‌اند (Hutter, 2021, pp. 1285-1287). با این وجود حذف موتیف «دروغ» در ستون پنجم کتیبه که تنها سه سال پس از بخش‌های نخستین آن نوشته شده است، تا اندازه‌ای دیدگاه وی را به چالش می‌کشد؛ زیرا موضوع کتیبه هیچ تغییری نکرده و همچنان پیرامون مسئله شورش (شکسته شدن پیمان وفاداری) است. بنابراین، به نظر می‌رسد حذف موتیف «دروغ» در ستون پنجم کتیبه بیستون، نشان‌دهنده این است که فرمانروایی هخامنشیان به‌گونه‌ای آگاهانه به‌دنبال دورشدن از «مفهوم شورش[ی]» در ایدئولوژی سیاسی شاهان میانرودان و

<p>avaṣ Ujīyā arīkā āha, utāšām Auramazdā naj ayadiya (DB V. 72: 15-16). avaṣ Sakā arīkā āha utā naj Auramazdāšām ayadiya (DB V. 75: 31-32).</p>	<p>«آن عیلامیان بی‌وفا بودند، و اهوره‌مزدا را نمی‌ستودند.» «آن سکاها بی‌وفا بودند و اهوره‌مزدا را نمی‌ستودند.»</p>
--	--

بالین وجود، گل‌نوشته‌های باروی تخت‌جمشید و شواهد فراوان یافت‌شده از دیگر سرزمین‌های شاهنشاهی گواهند که در ایدئولوژی سیاسی هخامنشیان، نه تنها پرستش خدایان بومی دیگر مردمان ایرادی نداشت، که شاهان هخامنشی گاهی به بزرگداشت آن خدایان نیز می‌پرداختند (Kellens, Briant, 1986, p. 429; Sancisi-2021, p. 1211; Weerdenburg, 1993, p. 157).

اما در اینجا، به نظر می‌رسد ستایش اهوره‌مزدا، خدای بزرگ و پشتیبان شاه هخامنشی که در نسخه عیلامی بیستون «nap Hariyanam = خدای آریاها» خوانده شده (Bae, 2001, pp. 207, 435; بابلقانی، ۱۳۹۴، صص. ۱۳۷-۱۳۸، ۲۲۷)، استعاره‌ای دینی از «وفاداری» نسبت به شاه هخامنشی گرفته شده است (Sancisi-Weerdenburg 1993, p. 157; Kuhrt, 2007b, p. 123). یعنی، شورش در برابر شاه هخامنشی را برابر با شورش در برابر اهوره‌مزدا (خدای شاه) گرفته‌اند (Henkelman, 2021, p. 1225).

به باور برخی پژوهشگران، هخامنشیان این ایده را به پیروی از ایدئولوژی شاهان آشور نو به کار گرفته‌اند (Pongratz-Leisten, 2002, p. 235). به واقع، در روزگار امپراتوری آشور، همه مردمان فرمانبردار در قلمرو آنان ناگزیر بودند خدای آشور را به رسمیت شناخته و به نام او سوگند وفاداری یاد کنند (Cogan, 1974, p. 49). با این وجود، آشوریان بسته به اینکه سرزمینی چگونه و تحت چه شرایطی ضمیمه قلمرو آنان می‌شد، سیاست دینی متفاوتی را به کار می‌گرفتند؛ چنان‌که اگر سرزمینی در شمار

سیاسی دارد، بلکه به احتمال زیاد استفاده از موتیف «دروغ» در بیستون همچون برخی از دیگر جنبه‌های این کتیبه، متأثر از سنت شاهان میان‌رودان به‌ویژه آشور نو بوده است.

همچنین، بررسی واژه «udapatatā» نشان داد که ترجمه این واژه به «شورش کردن»، به نظر ترجمه چندانی مناسبی نمی‌آید؛ زیرا نه با ریشه‌شناسی واژه و نه با نحوه کارکرد آن در متن کتیبه یا معادل آن در نسخه اکدی (*tebû*) هم‌خوانی ندارد. در واقع، *udapatatā* اصطلاحی برای نشان‌دادن چگونگی شکل‌گیری فرایند شورش و معرفی رهبر آن و مدعای اوست.

اما «hamiçiya»، واژه‌ای که در بیشتر مواقع به «شورش» و گاهی نیز به «دشمن» معنی می‌شود. در این پژوهش، باتوجه‌به معادل اکدی این واژه در بیستون (*nakāru*)، نشان داده شد که ترجمه *hamiçiya* به «دشمن» ترجمه چندانی دقیق‌تری به نظر نمی‌رسد؛ چراکه، *nakāru* معنی «دشمن» و هم «شورش» را باتوجه‌به زمینه متنی که در آن به کار می‌رود می‌تواند به خود بگیرد. در واقع، کتیبه‌های پارسی باستان برای اشاره به مفهوم «دشمن» از واژگان دیگری (*paratara* و *haṅnā*) استفاده می‌کنند. از این رو، باتوجه‌به نحوه کارکرد این واژه در متن کتیبه بیستون، می‌توان گفت *hamiçiya* واژه‌ای است که برای اشاره به مردمانی به کار می‌رود که پیش‌تر نسبت به شاه هخامنشی تعهد وفاداری داده بودند؛ اما، سپس پیمان وفاداری خود را شکسته و با دیگری در برابر شاه هخامنشی هم‌پیمان شده‌اند. آنان «شورش» یا به عبارتی بهتر «پیمان‌شکن» هستند.

در ستون پنجم کتیبه بیستون، شاه هخامنشی عیلامیان و هم‌سکاها را *arīka* می‌خواند. آن‌گونه که نشان داده شد، این صفتی است که تنها در خور کسانی است که پیش‌تر نسبت به شاه هخامنشی پیمان

هرچه بومی‌تر کردن این مفهوم در اندیشه سیاسی خود بوده است. چنان‌که، «مفهوم شورش [ی]» را از حوزه موتیف «دروغ» که دارای پیشینه‌ای چندین هزار ساله در تمدن میان‌رودان بود کنار زده و به معنای کسی که در برابر اراده‌آورنده مزدا «خدای آریایی‌ها» می‌ایستد به کار گرفته است.

نتیجه‌گیری

یافته‌های پژوهش نشان می‌دهد از ستون یکم تا چهارم کتیبه بیستون واژگانی که برای بازنمایی مفهوم شورش [ی] در اندیشه سیاسی شاهنشاهی هخامنشی به کار رفته‌اند، شامل: «*arīka*»، «*drauḡā*»، «*udapatatā*» و «*hamiçiya*» هستند.

واکوی واژه «*arīka*»، و چگونگی کاربرد آن در متن کتیبه و سنجش آن با معادل اکدی (*lib-bi 'bi-i'*) در متن کتیبه نشان می‌دهد که *arīka* مفهومی است کلی، با کارکردی سیاسی؛ و تنها به کسانی تعلق می‌گیرد که در شمار مردمان فرمان‌بردار شاهنشاهی بوده‌اند. کسانی که پیش‌تر نسبت به شاه هخامنشی سوگند وفاداری خورده‌اند (پیمان وفاداری بسته‌اند)؛ اما سپس، تعهد وفاداری خود را نادیده انگاشته و از شاه روی‌گردان شده‌اند. آنان پلید و بی‌وفایند؛ از این رو به‌سختی مجازات می‌شوند.

«*drauḡā*» عامل برپایی شورش؛ واژه‌ای کلیدی و پرکاربرد برای بازنمایی شورشیان در ایدئولوژی سیاسی بازتاب‌یافته در ستون‌های یکم تا چهارم کتیبه بیستون است. بررسی پیشینه استفاده از موتیف «دروغ» برای اشاره به مفهوم «شورش [ی]» (پیمان‌شکن) در سنت شاهان خاور نزدیک باستان و مقایسه آن با چگونگی کاربرد این مفهوم در کتیبه بیستون و آن‌گاه حذف آن از ستون پنجم کتیبه، نشان‌دهنده این است که این مفهوم نه‌تنها کارکردی

منابع

بادامچی، حسین (۱۳۹۱). فرمان کورش بزرگ به همراه ویرایش ترجمه و واژه‌نامه متن اکدی. نشر نگاه معاصر.

حسن دوست، محمد (۱۳۹۹). *فارسی باستان*، کتیبه‌ها، واژه‌نامه (چنگیز مولایی، ویراستار علمی). فرهنگستان زبان و ادب فارسی.

رسولی، آرزو (۱۳۹۶). اصول اعتقادی هخامنشیان براساس سنگ‌نبشته‌ها. *تاریخ ایران*، ۱۰ (۱)، ۷۶-۵۹.

https://irhj.sbu.ac.ir/article_95465.html
علی‌یاری بابلقانی، سلمان (۱۳۹۴). *تحریر ایلامی کتیبه داریوش بزرگ در بیستون: پیشگفتار*، دستور ایلامی هخامنشی، حرف‌نویسی، ترجمه، مقابله با تحریرهای دیگر، یادداشت‌ها و واژه‌نامه. نشر مرکز.

فرهنگستان زبان و ادب فارسی (۱۳۸۷). *فرهنگ واژه‌های مصوب فرهنگستان (دفتر پنجم)*. فرهنگستان زبان و ادب فارسی.

کلارک، الیزابت (۱۳۹۷). *تاریخ، متن، نظریه، مورخان و چرخش زبانی* (سید هاشم آقاجری، مترجم). انتشارات مروارید.

کلنز، ژان (۱۳۸۶). *مقالاتی درباره زردشت و دین زردشتی* (احمدرضا قائم‌مقامی، مترجم). نشر و پژوهش فرزاد روز.

گیدنز، آنتونی (۱۳۸۷). *جامعه‌شناسی* (حسن چاوشیان، مترجم). نشر نی.

محمدحسین بن خلف تبریزی (۱۳۶۲). *برهان قاطع* (ج. ۱؛ محمد معین، گردآورنده). موسسه انتشارات امیرکبیر.

مولایی، چنگیز (۱۳۹۹). *فرهنگ زبان فارسی باستان*. آوای خاور.

وفاداری بسته بودند؛ اما سپس پیمان شکسته و از او روی گردان شده‌اند. بنابراین، ستون پنجم کتیبه بیستون، همچون ستون‌های یکم تا چهارم آن در پیوند با مسئله «شورش [ی]» است، و از این نظر نشان‌دهنده پیوستار این مسئله و یکدستی موضوع آن در متن کتیبه بیستون است. با این وجود، حذف موتیف «دروغ» در این بخش و جایگزینی آن با عبارت «*nai Auramazdāšām ayadiya*»، به معنی «اهوره‌مزدا را نمی‌ستوند» برای اشاره به شورشیان، نشان می‌دهد اندیشه سیاسی هخامنشیان درباره چگونگی بازنمایی مفهوم شورش [ی] دچار تحول شده است. به نظر می‌رسد، عبارت «اهوره‌مزدا را نمی‌ستوند» در اشاره به شورشیان، با توجه به سنت شاهان آشور نو، اشاره‌ای است به سوگند وفاداری نسبت به شاه هخامنشی که پیش‌تر به نام اهوره‌مزدا (خدای شاه، ویژه آریایی‌ها) یاد شده بود. در نتیجه، «آنان که اهوره‌مزدا را نمی‌ستایند»، کسانی‌اند که سوگند وفاداری خود نسبت به شاه هخامنشی را شکسته‌اند. این ایده، چگونگی رویکرد هخامنشیان نسبت به «مفهوم شورش [ی]» و کوشش آنان در هرچه بومی‌تر کردن این مفهوم در اندیشه سیاسی خود را نشان می‌دهد. به‌ویژه که به‌گونه‌ای متفاوت از سنت آشوریان، نشانه‌ای از تحمیل پرستش اهوره‌مزدا بر مردمان شورشی نیز توسط هخامنشیان دیده نمی‌شود.

سرانجام، می‌توان نتیجه گرفت که همه واژگان و عبارات بازنمایی‌کننده «مفهوم شورش [ی]» در کتیبه بیستون، از ستون یکم تا پنجم آن، یک ویژگی مشترک از «مفهوم شورش [ی]» در اندیشه سیاسی هخامنشیان را بازنمایی می‌کنند و آن مسئله شکسته‌شدن پیمان وفاداری نسبت به شاه هخامنشی است؛ «پیمان‌شکن [ی]».

References

- Ahn, G. (1992). *Religiöse Herrscherlegitimation im Achämenidischen Iran: die Voraussetzungen und die Struktur ihrer Argumentation* (Acta Iranica 31). Brill/Peeters.
- Babolghani, S. A. (2015). *The Elamite Version of Darius the Great's Inscription at Bisotun: Introduction, Grammar of Achaemenid Elamite, Transliteration, Persian Translation, Comparison with other Versions, Notes and Index*. Nashr-e Markaz Publication. [In Persian].
- Badamchi, H. (2013). *Cyrus Cylinder: Introduction, edition and lexicon*. Negah-e Moaser Publication. [In Persian].
- Bae, Ch. (2001). *Comparative Studies of King Darius's Bisitun Inscription*. Harvard University.
- Bailey, H. W. (1961). Aryan III. *Bulletin of the School of Oriental and African Studies (BSOAS)*, 24(3), 470-483.
- Bartholomae, C. (1904). *Altiranisches Wörterbuch*. Strassburg.
- Briant, P. (1986). Polythéismes et empire unitaire. Remarques sur la politique religieuse des Achéménides. In *Les grandes figures religieuses: fonctionnement pratique et symbolique dans l'Antiquité*. p. 425-443.
- Brandenstein, W., & Mayrhofer, M. (1964). *Handbuch des Altpersischen*. Wiesbaden.
- Clark, E. A. (2017). *History, Theory, Text: Historians and the Linguistic Turn* (S. H. Aghajari, Trans.). Morvarid Publication. [In Persian].
- Cogan, M. (1974). *Imperialism and Religion: Assyrian, Judah, and Israel in the Eighth and Seventh Centuries B.C.E.*. Society of Biblical Literature.
- Dewar, B. N. (2019). *Representations of Rebellion in the Assyrian Royal Inscriptions* [Doctoral thesis, University of Birmingham].
<https://theses.bham.ac.uk/id/eprint/9238/>
- Frayne, D. R. (1993). *Sargonic and Gutian Periods (2234-2113 BC)*. The Royal Inscriptions of Mesopotamia, University of Toronto Press.
- Giddens, A. (2007). *Sociology* (H. Chavoshiyan, Trans.). Ney Publication. [In Persian].
- Gnoli, G. (2012, December). AŠAVAN (possessing Truth).
<https://www.iranicaonline.org/articles/asav-an-avestan>
- Hassan-doust, M. (2020). *Old Persian: Inscriptions, Lexicon* (Ch. Mowlae, Ed.). Academy of Persian Language and Literature. [In Persian].
- Head, M. R. (2010). Assyria at Bisitun and the Universal Kingship of Darius I of Persia. In *Your Praise is Sweet: A Memorial Volume for Jeremy Black from Students, Colleagues, and Friends* (H.D. Baker, E. Robson, & G. Zólyomi, Ed.). British Institute for the Study of Iraq, p. 117-124.
- Henkelman, W. (2021). The Heartland Pantheon. In *A Companion to the Achaemenid Persian Empire* (B. Jacobs & R. Rollinger, Ed.). Blackwell, p. 1221-1242.
- Herrenschmidt, Cl. (1976). Designation de l'empire et concepts politiques de Darius I d'après ses inscriptions en vieux-perse. In *Studia Iranica* 5, p. 33-66.
- Herodotus (1920). *Histories* (vol. I: Books I-II; A. D. Godley, Trans; The Loeb Classical Library). William Heinemann.
- Herodotus (1921). *Histories* (vol. II: Books III-IV; A. D. Godley, Trans; The Loeb Classical Library). William Heinemann.
- Hinz, W., & Kock, H. M. (1987). *Elamisches Wörterbuch* (Vol. I: Archäologische Mitteilungen aus Iran Ergänzungsband 17). Dietrich Reimer.
- Hutter, M. (2021). Religions in the Empire. In *A Companion to the Achaemenid Persian Empire* (Vol. II; B. Jacobs & R. Rollinger, Ed.). Blackwell, p. 1285-1302.
- Inslar, S. (1975). *The Gathas of Zarathustra* (Acta Iranica 8). E. J. Brill.
- Jordheim, H. (2021). Conceptual History. In *Bloomsbury History: Theory and Method*.
- Kellens, J. (2008). *Essays on Zarathustra and Zoroastrianism* (A.R. Qaemmaqami, Trans.). Farzaneruz Publication. [In Persian].
- Kellens, J. (2021). The Achaemenids and the Avesta. In *A Companion to the Achaemenid Persian Empire* (Vol. II; B. Jacobs & R. Rollinger, Ed.). Blackwell, p. 1211-1220.
- Kent, R. (1953). *Old Persian, Grammar, Texts, Lexicon* (2d ed.). American Oriental Society.
- Koselleck, R., Otto, B., & Werner, C. (1972). *Geschichtliche Grundbegriffe Historisches Lexikon zur politisch-sozialen Sprache in Deutschland*, Band 1 A-D. Ernst Klett

- Verlag Stuttgart.
- Koselleck, R. (2002). social history and conceptual history. In *the practice of conceptual history, timing history spacing concepts*. Stanford University Press, p. 20-37.
- Koselleck, R. (2011). Introduction and Prefaces to the *Geschichtliche Grundbegriffe* (M. Richter, Trans). *Contributions to the History of Concepts*, 6(1), 1–37.
- Kuhrt, A. (2007a). *The Persian Empire, A Corpus of Sources from the Achaemenid Period*. Routledge.
- Kuhrt, A. (2007b). The problem of Achaemenid “religious policy”. In B. Groneberg, H. Spieckermann (eds.), *Die Welt der Götterbilder*. de Gruyter, p. 117–142.
- Lazard, G. (1976). notes de vieux-perse. *BSL* 71, 175-192.
- Lecoq, P. (1997). *Les Inscriptions de la Perse Achéménide*. Gallimard.
- Lincoln, B. (2007). *Religion, Empire, and Torture: The Case of Achaemenian Persia, with a Postscript on Abu Ghraib*. The University of Chicago Press.
- Lincoln, B. (2012). The King’s Truth. In *'Happiness for mankind: Achaemenian Religion and the Imperial Project* (Vol. 53; *Acta Iranica*). Peeters, p. 20-41.
- Liverani, M. (1990). *Prestige and Interest: International Relations in the Near East ca. 1600-1100 B.C*. Padova.
- Meillet, A. & Benveniste, E. (1931). *Grammaire du vieux-perse*. Deuxieme edition enti erement corrigeet augmentee par E. Benveniste.
- Mohammad Ibn Khalaf-e Tabrizi. (1983). *Borhan-e Qate* (Vol I, by M. Moin). Amirkabir Publication. [In Persian].
- Mowlae, Ch. (2021). *Dictionary of Old Persian*. Avayekhavar. [In Persian].
- Pompeo, F. (2020). 'To lie' between myth and history. Some remarks on the meaning of the Old Persian verb duruj-in the light of Avestan mythology. In *The ritual sphere in cultic texts and practices from the ancient and early medieval East*. The Norwegian Institute of Philology and Hermes Academic Publishing. p. 99-124.
- Pongratz-Leisten, B. (2002). Lying King’ and ‘False Prophet’. The Intercultural Transfer of a Rhetorical Device within Ancient Near Eastern Ideologies. In *Ideologies as Intercultural Phenomena* (A. Panaino & G. Pettinato, Eds.; *Proceedings of the Third Annual Symposium of the Assyrian and Babylonian Intellectual Heritage Project*). Università di Bologna & IsIao, p. 215-43.
- Rasuoli, A. (2017). Achaemenid Beliefs Based on Their Inscriptions. *Iran History*, 10(1), 59-76.
https://irhj.sbu.ac.ir/article_95465.html [In Persian].
- Rollinger, R. (2016). The relief at Bisitun and its Ancient Near Eastern Setting: contextualizing the visual vocabulary of Darius’ triumph over Gaumata. In C. Binder, H. Börm, and A. Luther (eds.), *Diwan: Untersuchungen zu Geschichte und Kultur des Nahen Ostens und des östlichen Mittelmeerraumes im Altertum: Festschrift für Josef Wiesehöfer zum 65. Geburtstag*. Wellem Verlag, p. 5–51.
- Rose, J. (2011). *Zoroastrianism: An Introduction*. Tauris & Co Ltd.
- Schlerath, B. & Skjærvø, P. O. (2012, December). AŞA.
<https://www.iranicaonline.org/articles/asa-means-truth-in-avestan>
- Schmitt, R. (1991). *The Bisitun Inscriptions of Darius the Great*. Old Persian Text. *Corpus Inscriptionum Iranicarum*, by School of Oriental and African Studies.
- Schmitt, R. (2000). *Corpus Inscriptionum Iranicarum: The Old Persian inscriptions of Naqsh-e Rostam and Persepolis, I. 1.2*. London.
- Schmitt, R. (2014). *Wörterbuch der altpersischen Königsinschriften*. Reichert Verlag.
- Skjærvø, P. O. (2014, June). Achaemenid Religion. pp. 175-187.
<https://compass.onlinelibrary.wiley.com/doi/full/10.1111/rec3.12110>
- Skjærvø, P. O. (2020). *An Introduction to Old Persian*. Prods Oktor Skjærvø.
- The Academy of Persian Language and Literature. (2008). *A Collection of Terms, Approved by: The Academy of Persian Language and Literature* (Vol 5). Persian Language and Literature Academy. [In Persian].
- Thieme, P. (1971). *Review Brandenstein & Mayrhofer 1964*. *KZ* 85, pp. 297-298.
- Thieme, P. (1975). The Concept of Mitra in Aryan Belief. In *Mithraic Studies: Proceedings of the first International Congress* (Vol I; J. R. Hinnells, Ed.; Manchester University Press, Rowman and

- Littlefield, p. 21-39).
- Von Voigtländer, E. N. (1978). *The Bisutun Inscription of Darius the Great. Babylonian Version.*
- Wackernagel, J. (1932). Indoiranica. In *Zeitschrift für vergleichende Sprachforschung auf dem Gebiete der Indogermanischen Sprachen* (Vandenhoeck & Ruprecht; GmbH & Co. KG), p. 19-30.
- Weerdenburg, H. S. (1993). Political concepts in Old-Persian royal inscriptions. In *Anfänge politischen Denkens in der Antike* (Published by Oldenbourg Wissenschaftsverlag, pp. 145-163).
- Yamauchi, Edwin M. (1996). *Persia and the Bible*. Grand Rapids, MI: Published by Baker Books.

فهرست علائم اختصاری

CAD = Chicago Assyrian Dictionary = Oppenheim, A. L., E. Reiner *et al.* (eds.) 1956-2011, *The Assyrian Dictionary of the University of Chicago*. Chicago.

DB = Darius I's Rock Inscription at Behistun.

DNa = Darius I's Rock Inscription at Naqsh-e-Rostam (a-e).

DPd = Darius I's Rock Inscription at Persepolis (a-j).

OED = Oxford English Dictionary.
<https://www.oed.com/?tl=true>

RIMA 1 = Grayson, A.K. 1987. *Assyrian Rulers of the Third and Second Millennia BC (to 1115 BC)*. Toronto, Buffalo, and London.

RIMA 2 = Grayson, A.K. 1991. *Assyrian Rulers of the Early First Millennium BC I (1114-859 BC)*. Toronto, Buffalo, and London.

RIMA 3 = Grayson, A.K. 1996. *Assyrian Rulers of the Early First Millennium BC II (858-745 BC)*. Toronto, Buffalo, and London.

RINAP = The Royal Inscriptions of the Neo-Assyrian Period. url:

<http://oracc.museum.upenn.edu/rinap/>

XPl = Xerxes Rock Inscription at Persepolis (a-s).